

POSTANOWIENIE

Dnia 2 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie ze skargi M. J.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. I S
260/22,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 2 sierpnia 2023 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skarżący M. J., reprezentowany przez adw. A. N., złożył skargę na
naruszenie prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, wnosząc o:
stwierdzenie przewlekłości postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie
w sprawie I S 260/22, zasądzenie „od organu na rzecz strony kwoty jaką Sąd
Najwyższy uzna za uzasadnioną w celach prewencyjnych lecz nie mniej niż 6.000
zł” oraz zasądzenie „kosztów zastępstwa prawnego” (pisownia oryginalna).

W uzasadnieniu skargi skarżący podniósł, że Sąd Apelacyjny ignoruje
fakt wniesienia przez skarżącego w formie elektronicznej pisma procesowego
i nie nadaje mu biegu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę należało odrzucić.

Przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 75 ze zm.; dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) nie przewidują możliwości wniesienia skargi na przewlekłość w postępowaniu dotyczącym przewlekłości postępowania. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego taka skarga podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 20 lipca 2010 r., III SPP 16/10; z 14 lipca 2011 r., III SPP 16/11; z 3 października 2013 r., III SPP 209/13; z 12 marca 2019 r., I NSP 100/18; 28 października 2020 r., I NSP 140/20).

W niniejszej sprawie przedmiotem skargi wniesionej przez M. J. jest postępowanie dotyczące przewlekłości postępowania. Z tego powodu skarga na przewlekłość jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu.

Z uwagi na to, że skarga na przewlekłość podlegała odrzuceniu, bezprzedmiotowym stało się rozpoznawanie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 373 § 1 w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość orzekł, jak w sentencji.

[KF]

[as]